

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Sky International AG**, se sídlem Stockerhof, Dreikönigstrasse 31a, Zurich, Švýcarsko, zastoupená Mgr. Evou Lachmannovou LL.M., advokátkou se sídlem Slavětínská 1146/39, Praha-Klánovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Canal+ Luxembourg S.á. r.l.**, se sídlem rue Albert Borschette 2, Lucemburk, Lucembursko, zastoupena Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Dukelských

hrdinů 976/12, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 2. 2020, č. j. O-460712/D18081613/2018/ÚPV, a ze dne 9. 4. 2020, č. j. O-460715/D18081614/2018/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2022, č. j. 9 A 45/2020 - 273,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobkyně se podanými žalobami domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 2. 2020, č. j. O-460712/D18081613/2018/ÚPV, a ze dne 9. 4. 2020, č. j. O-460715/D18081614/2018/ÚPV, jimiž byly zamítnuty její rozklady a potvrzena rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ve věcech zamítnutí návrhů žalobkyně na prohlášení neplatnosti zapsaných ochranných známek:

- 1) V provedení SKYLINK – kombinovaná ochranná známka č. 312694 (zapsaná pro třídy 9, 37, 38 a 41)

- 2) V provedení SKYLINK – kombinovaná ochranná známka č. 312695 (zapsaná pro třídy 9, 37, 38 a 41)

(dále jen „napadené ochranné známky“).

[2] Vlastníkem napadených ochranných známek byla společnost M77 Link S. A. se sídlem v Lucemburku, jejímž nástupcem je osoba zúčastněná na řízení.

[3] Úřad rozhodnutími ze dne 27. 7. 2018, č. j. O 460712/D040612/2014/ÚPV a č. j. O-460715/D040613/2014/ÚPV, zamítl návrhy žalobkyně na prohlášení neplatnosti napadených ochranných známek podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb.,

pokračování

o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), ve znění účinném do 31. 12. 2018. Žalobkyně se domáhala prohlášení neplatnosti napadených ochranných známek jako vlastník 14 prioritně starších ochranných známek Evropské unie s tím, že znění těchto ochranných známek obsahuje slovní prvek „SKY“ a že napadené ochranné známky jsou namítaným ochranným známkám podobné, takže je tak dána pravděpodobnost záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, a dále s tím, že namítané ochranné známky požívají dobrého jména na území Evropské unie ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona. Žalobkyně v návrhu dovozovala, že se vlastník napadené ochranné známky snaží těžit z dobrého jména namítaných ochranných známek, jakož i využít jejího obchodního a reklamního úsilí k vytvoření a udržování image namítaných ochranných známek, což má být na újmu dobrému jménu namítaných ochranných známek a oslabovat jejich rozlišovací způsobilost.

[4] Žalobkyně uplatnila návrh z důvodu vlastnictví následujících ochranných známek

První namítaná OZ č. 3166352	
Druhá namítaná OZ č. 3166378	
Třetí namítaná OZ č. 3203619	
Čtvrtá namítaná OZ č. 4274288	
Pátá namítaná OZ č. 5084827	SKY TWO
Šestá namítaná OZ č. 5084785	SKY THREE
Sedmá namítaná OZ č. 5297081	SKY PHONE
Osmá namítaná OZ č. 5297461	SKY BROADBAND
Devátá namítaná OZ č. 5673405	SKY NEWS
Desátá namítaná OZ č. 5709951	
Jedenáctá namítaná OZ č. 6553291	SKY MAG
Dvanáctá namítaná OZ č. 6870992	SKY
Třináctá namítaná OZ č. 7356488	SKY PLAYER
Čtrnáctá namítaná OZ č. 7350441	SKY BIZ

(zapsaných mimo jiné také pro třídy 9, 37, 38 a 41, dále jen „namítané ochranné známky“).

[5] Úřad návrhy zamítl, neboť v rámci zkoumání důvodu neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách dospěl k závěru, že není splněn důvod neplatnosti spočívající v pravděpodobnosti záměny. Pokud jde o ochranné známky, které jsou tvořeny pouze slovním prvkem „SKY“, shledal jejich vizuální nepodobnost, nízký stupeň fonetické podobnosti a velmi nízký stupeň významové podobnosti, což z hlediska celkového dojmu shrnul tak, že označení vyhodnotil jako podobná ve velmi nízkém stupni. Pokud jde o namítané ochranné známky, jež se sestávají jak ze slovního prvku „SKY“, tak z dalších slovních prvků, které doplňují prvek „SKY“ o další slovní prvek, pak Úřad dospěl k závěru o nepodobnosti ochranných známek z hlediska vizuálního a fonetického a u hlediska sémantického zjistil pouze velmi nízký stupeň podobnosti. Z hlediska celkového dojmu pak vyhodnotil, že jde o stupeň podobnosti zanedbatelný. Při hodnocení pravděpodobnosti záměny Úřad dospěl k závěru, že zjištěná úroveň podobnosti kolidujících si ochranných

pokračování

známek není s ohledem na ostatní okolnosti případu způsobilá přivodit záměnu jimi opatřených výrobků a služeb, a to i přes shodnost nebo podobnost dotčených výrobků a služeb.

[6] V rámci zkoumání důvodu neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách Úřad vyhodnotil navrhovatelem předložené doklady tak, že jimi žalobkyně prokazovala dobré jméno na území Evropské unie pro služby ze třídy 38, a to pouze u ochranných známek ve znění „SKY“ a v provedení „SKY NEWS“, neboť jen s těmito namítanými ochrannými známkami je v České republice obeznámena skupina spotřebitelů, která není z obchodního hlediska zanedbatelná. Nicméně podle Úřadu se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by relevantní okruh spotřebitelů dával tyto dvě namítané ochranné známky do souvislosti s činností žalobkyně na území České republiky tak, že by si spotřebitel při setkání s výrobky nebo službami opatřenými napadenou ochrannou známkou vytvořil souvislost či spojení mezi nimi a namítanými ochrannými známkami, nadto, aby bylo možné dovozovat zásah do práv z ochranných známek s dobrým jménem nebo újmu na těchto známkách. Úřad uzavřel, že k faktickému zásahu do práv z ochranných známek s dobrým jménem na území Evropské unie nemůže docházet.

[7] Žalobkyně podala proti napadeným rozhodnutím rozklady, v nichž namítala jak nepřezkoumatelnost, nedostatek důvodů a vyhodnocení důkazů, tak věcnou nesprávnost ve vztahu k oběma důvodům neplatnosti. Konkrétně vytýkala, že Úřad přehlédl shodu a vysokou podobnost relevantních výrobků a služeb, a tím i nesprávně vyhodnotil stupeň podobnosti ochranných známek a učinil nesprávné závěry o rozsahu a intenzitě dobrého jména namítaných ochranných známek „SKY“ s prvkem SKY.

[8] Předseda žalovaného napadenými rozhodnutími rozklady zamítl. Částečně modifikoval dílčí závěry ohledně stupně podobnosti přijaté Úřadem. Ty neměly významnější dopad na závěr o celkové podobnosti ochranných známek, tj. na závěr o nízkém stupni podobnosti namítaných ochranných známek s jednoslovným výrazem „SKY“ a až ve velmi nízkém stupni namítaných ochranných známek „SKY“ doplněných o další slovní prvek. Dále dospěl k závěru o existenci dobrého jména pouze u dvou z namítaných ochranných známek, a to u 12. namítané ochranné známky slovní ve znění „SKY“ a 9. ochranné známky ve znění „SKY NEWS“. V rámci celkového hodnocení intenzity a rozsahu dobrého jména namítaných ochranných známek žalovaný uvedl, že Úřad na základě hodnocení předložených dokladů správně určil dobré jméno u dvou z namítaných ochranných známek, jeho intenzitu i rozsah produktů, pro které bylo prokázáno teritoriální vymezení jejich ochrany pouze na 4 státy EU. Žalovaný nicméně korigoval, že určení teritoria pouze 4 států EU nemělo vliv na správnost rozhodnutí Úřadu, neboť ve výsledku bylo dobré jméno namítaných ochranných známek „SKY NEWS“ a „SKY“ (9. a 12. namítaná ochranná známka) konstatováno pro území Evropské unie jako celku. Konstatoval, že relevantní veřejnost nebude mezi ochrannými známkami shledávat souvislost a nemůže tak dojít k zásahu do práv z ochranné známky s dobrým jménem v podobě stěžejní rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména nebo újmy na nich.

[9] Proti napadeným rozhodnutím podala žalobkyně žaloby k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten je spojil ke společnému projednání a zamítl je. Nejdříve

se ve svém rozhodnutí věnoval samotné povaze řízení o neplatnosti ochranných známek. V této souvislosti upozornil na to, že o námitkách podaných v řízení o přihlášce napadených ochranných známek, rozhodoval jak městský soud, tak také Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120. Řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky je postaveno na dispoziční zásadě, přísně ovládající tento typ řízení, tj. na tom, že je to navrhovatel neplatnosti, kdo předkládá konkrétní důvody a důkazy, pro které považuje zápis ochranné známky za nezákonný. Charakter řízení jako řízení návrhového spočívá i v tom, že napadená ochranná známka již byla zapsána, a tudíž jejímu přihlašovatelovi vzniklo vlastnické právo k ochranné známce, které by mu nyní, z podnětu podaného návrhu, mělo být odňato. To za situace, kdy městský soud a zejména Nejvyšší správní soud v přezkumu námitkového řízení neshledaly důvody k tomu, aby napadené ochranné známky nebyly zapsány. Učinily tak shodně v prvotně významném námitkovém důvodu podobnosti, a to ve styčných faktorech posouzení z hlediska (ne)existence pravděpodobnosti záměny v relevantním místě a čase.

[10] Městský soud uvedl, že výsledky námitkového řízení skutečně nejsou pro jiné řízení o neplatnosti ochranných známek závazné, nicméně jistě závazné pro Úřad byly v této věci závěry správních soudů vyvěrající z přezkumu námitkového řízení o tom, že mezi napadenými a namítanými ochrannými známkami, a to všemi, pokud jsou uvozeny slovním prvkem „SKY“ nebyla prokázána existence záměny. Jak správní orgány, tak soudy se v řízení o námitkách zabývaly také vnímáním slova „link“; a to také ve vztahu k dominanci prvku „SKY“. Tyto dříve vyslovené závěry pak dle městského soudu nemůže zvrátit ani argument vycházející z průzkumu Aisa s.r.o. označeného názvem „Asociace se slovem ‚link‘“. Ten byl datován k roku 2014, tedy po podání přihlášek napadených označení a také se věnoval pouze výrazu „link“ bez dalšího spojení. Námitka žalobkyně, že výsledky námitkového řízení, a na něj navazujících rozsudků správních soudů, nejsou v této věci závazné, neshledal městský soud důvodnou, neboť se námitky věcně shodovaly s nyní uváděnými argumenty.

[11] K námitce nepřezkoumatelnosti soud uvedl, že žalobkyně ve své podstatě brojila proti důvodům vypořádání jednotlivých námitek, nikoliv vůči celkové nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Žalovaný neměl povinnost se vypořádat s každým jednotlivým bodem argumentace žalobkyně. Napadená rozhodnutí byla ve svém celku logicky a rozumně odůvodněna. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze považovat ani stav, kdy se žalovaný ve svých úvahách ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a současně uvedl shodné hodnocení. Nadto soud upozornil, že žalovaný v napadených rozhodnutích korigoval závěry učiněné Úřadem.

[12] Dále pak soud uvedl, že napadené ochranné známky byly přihlášeny pro Českou republiku a případné nebezpečí záměny, pro něž je třeba přihlížet k rozlišovací způsobilosti ochranných známek, je území České republiky a vžitost či známost namítaných ochranných známek u české veřejnosti. Oproti tomu z hlediska relevance pro známkoprávní ochranu na tuzemském teritoriu má význam kolize napadených ochranných známek s namítanými ochrannými známkami Evropské unie z důvodu dobrého jména a *současně* zásahu do dobrého jména starších ochranných známek. Relevantním faktorem bylo, zda žalobkyně prokázala reálnou koexistenci takovýchto označení v dostatečném počtu na českém trhu, a zda tato známost mohla v porovnání se vstupem napadených označení „Skylink“ na trh

pokračování

v České republice vyvolat zaměnitelnost označení, případně i z důvodu zvýšené rozlišovací způsobilosti.

[13] Po posouzení otázek procesního charakteru pak městský soud postoupil k samotnému věcnému hodnocení. Nejdříve se věnoval zákonnosti aplikace § 7 odst. 1 písm. a) zákona ochranných známek. Zaměřil se pouze na přezkum závěrů žalovaného o posouzení shodnosti či podobnosti srovnávaných označení. Otázka podobnosti či shodnosti výrobků a služeb, pro které jsou porovnávána označení zapsána, byla posouzena v námitkovém a stejně i v soudním řízení. Napadená označení „Skylink“ jsou vizuálně i významově fantazijní a nezřetelná ve vztahu k nárokováným výrobkům a službám. Spotřebitelská veřejnost je bude dle soudu vnímat jako jedno slovo. Doplněním jednoslovného výrazu „Skylink“ obrazovými prvky na jeho počátku nebo na konci, čímž oproti namítaným ochranným známkám vytvořila v mysli spotřebitelské veřejnosti jednotný vjem i tematické souvislosti a tím jakoby „skupinové“ odlišnosti. Každá z nich se pak odlišuje od namítaných ochranných známek s jediným prvkem „SKY“ jak slovem, tak i grafikou, a tím spíše více i od ostatních namítaných slovních známek s oddělenými a vizuálně, foneticky i významově odlišnými slovními prvky, které dotváří počáteční prvek „SKY“. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného o podobnosti namítaných a napadených ochranných známek ve velmi nízkém stupni.

[14] K námitce nevyužití kompenzačního principu pak soud uvedl, že jej nebylo nutné využít, jelikož v dané věci byla dána celková velmi nízká míra podobnosti mezi namítanými a napadenými ochrannými známkami, byť při shodnosti či podobnosti jimi chráněných výrobků a služeb. Nízká podobnost porovnávaných označení při dalších uvedených relevantních faktorech garantuje jejich nezaměnitelnost.

[15] Pokud jde o posouzení zákonnosti aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách městský soud nejdříve vymezil podmínky pro jeho užití. U první podmínky, podobnosti porovnávaných označení, shledal její naplnění pouze v nízké míře. Pouhá podobnost pak nepostačuje k tomu, aby bylo možné dojít k závěru o existenci spojení mezi těmito ochrannými známkami. Další podmínkou je požívání dobrého jména starší známky. To městský soud shledal pouze u známek „SKY“ a „SKY NEWS“. Nesouhlasil tak s názorem žalobkyně, že má být dobré jméno shledáno i u ostatních známek obsahujících prvek „SKY“. Třetí podmínku, podobnost výrobků a služeb, soud shledal splněnou. Neshledal však zvýšený stupeň rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek. Ten by byl získán užíváním těchto známek na území a vůči spotřebitelské veřejnosti v České republice a nelze jej dovozovat pouze z atributu dobrého jména na území Evropské unie, jelikož významné aktivity žalobkyně v souvislosti s obeznámeností a užíváním ochranných známek byly spíše než v České republice prokázány na území jiných členských států. Soud měl za to, že není až tak rozhodné, zda faktor dobrého jména byl naplněn ve vyšším rozsahu a intenzitě v rámci států Evropské unie (na jakém území, jakých států a v jakém čase), ale zda byly výrobky a služby žalobkyně a s nimi napadené ochranné známky s dobrým jménem známy v České republice tak, aby si mezi nimi a namítanými ochrannými známkami vytvořila dotčená veřejnost spojení. Čtvrtá podmínka spojená s otázkou, zda si podstatná část dotčené veřejnosti vytváří mezi tímto označením a známkou spojení, nebyla naplněna. Konečně k páté a poslední podmínce pak soud uvedl, že známost

namítaných ochranných známek s napadenými ochrannými známkami na území České republiky nebyla v takové síle a vzájemnosti, aby bylo možné dovozovat mezi nimi spojení a zásah do známek žalobkyně s dobrým jménem ze strany tehdejšího vlastníka označení „Skylink“ bez řádného důvodu, a již vůbec ne jako zásah nepoctivý. Městský soud proto dospěl k závěru, že naplnění všech těchto podmínek kumulativně a v úplnosti z dokladů žalobkyně v rámci jejího důkazního břemene v řízení nevyplývá, a proto nejsou dány dostatečné důvody pro odnětí známkoprávní ochrany osobě zúčastněné na řízení prohlášením jejich ochranných známek za neplatné.

II. Kasační stížnost

[16] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

II.A Námitky procesního charakteru

[17] Stěžovatelka předně nesouhlasí s aplikovatelností závěrů z námitkového řízení, tedy zejména závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 100/2014 - 120. Dle jejího názoru nejsou výsledky řízení o námitkách závazné pro nyní posuzovanou věc. Stěžovatelka mimo jiné v návrhu na prohlášení neplatnosti napadených označení uplatnila také další skutkové důvody, které v dřívějším řízení nebyly posuzovány. Nadto nyní uplatnila také námitky založené na existenci dobrého jména starších známek a rozšířila okruh namítaných ochranných známek. Závěr městského soudu stran nezměněného skutkového stavu oproti námitkovému řízení nebyl správný. Také došlo ke změně chápání rozlišovací způsobilosti mnohoznačných výrazů v judikatuře SDEU, tak Nejvyššího správního soudu.

[18] Žalovaný se dle stěžovatelky v napadených rozhodnutích nedostatečně věnoval všem rozkladovým námitkám. Zejména stran vizuálního posouzení všech ochranných známek, nepřihlédl ke zprávě o průzkumu TNS Aisa s. r. o. „Asociace se slovem ‚link‘“. Žalovaný se nedostatečně věnoval úrovni pozornosti průměrného spotřebitele, nevypořádal se s námitkami rozdílné praxe Úřadu v obdobných věcech. Nesouhlasí s tím, že napadená rozhodnutí obsahují konsistentní argumentaci, která by ve svém celku obstála, tak jak uzavřel městský soud. Stejnou vadou pak soud zatížil také napadený rozsudek, neboť pominul stěžejní námitky v žalobě.

[19] Městskému soudu stěžovatelka také vytýká, že neprovedl všechny navržené důkazy a ani se s těmito návrhy nevypořádal. Vycházel tak pouze z obsahu spisu, aniž by jednotlivé dokumenty provedl jako důkaz a umožnil stranám na ně reagovat.

[20] V otázce důkazního břemene se stěžovatelka neztotožnila se závěry městského soudu. Dle jejího názoru ani v řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky nelze klást větší důraz na prokazování nezákonnosti zápisu ze strany navrhovatele.

II.B Nesprávná aplikace § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách

pokračování

[21] Stěžovatelka spatřuje zásadní nedostatky v posouzení rozlišujících a dominantních prvků obou označení a v nesprávném zhodnocení významu značky „SKY“ na počátku napadených ochranných známek. Posouzení podobnosti musí být založeno na celkové vizuální, fonetické a významové podobnosti označení. Žalovaný ani městský soud správně neposoudili povahu prvku „link“ napadeného označení. Jedná se o popisný prvek pro služby a výrobky, pro který je registrován. Městský soud pak nereflektoval výsledky výzkumu TNS Aisa s. r. o. „Asociace se slovem „link““ a pouze vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 100/2014 - 120. Nezohlednil ani argumentaci stěžovatelky týkající se praxe správních soudů a SDEU po vydání odkazovaného rozsudku; ten považuje za již překonaný a v současné době již nepoužitelný.

[22] Za distinktivní prvek považuje stěžovatelka prvek „SKY“ a prvek „link“ pak představuje pouze popisnou část označení vztahujícím se k dotčeným službám a výrobkům. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepostupovali konzistentně, neboť v jiných případech, kdy posuzovali označení obsahující prvek „SKY“, jej shledali jako dominantní a distinktivní a prvky typu „NET“, „TEC“ a „SET“ popisnými.

[23] Stěžovatelka nesouhlasila také s posouzením míry pozornosti průměrného spotřebitele nakupujícího služby a výrobky v kategoriích registrovaných pro dotčená označení. Celá řada výrobků a služeb zahrnutých v jednotlivých kategoriích jsou produkty denní potřeby, vybírané s nízkou mírou pozornosti. Žalovaný ani městský soud se nezabývali hodnocením jednotlivých produktů, ale posouzení pozornosti průměrného spotřebitele vztáhli vždy na celou kategorii.

[24] Městský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil rozsah rozhodného území pro posouzení zvýšené rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek. Posuzoval ji totiž pouze ve vztahu k území České republiky, nikoliv pro území Evropské unie. V případě, že by soud shledal závěr městského soudu správným, navrhuje tuto otázku předložit SDEU. Samotný pojem zvýšené rozlišovací schopnosti pak byl v předchozím řízení posouzen nesprávně. Dle stěžovatelky je třeba zvýšenou rozlišovací způsobilost ochranné známky považovat za zvýšenou vždy, pokud je i minimálně zvýšena. Z předložených důkazů a skutkových zjištění dle stěžovatelky zcela jasně plyne závěr o zvýšené rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek také v České republice.

[25] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěrem o neexistenci známkové řady se společným prvkem „SKY“. Dle svého tvrzení užívá i na území České republiky dostatečné množství označení, aby bylo možné konstatovat existenci známkové řady. Primárním znakem řady je pak to, že obsahuje prvek „SKY“, nikoliv zda se vyskytuje samostatně nebo je s dalším prvkem spojen do dvou slov (např. SKY NEWS, SKY TWO). Za klíčové tedy stěžovatelka považuje, že napadená ochranná známka v sobě obsahuje slovo „SKY“, toto je umístěno na počátku označení a zbytek slovního prvku představuje výraz v anglickém jazyce, který je pro příslušné výrobky a služby popisný. K existenci známkové řady tedy měly správní orgány i městský soud přihlédnout.

[26] Městský soud neprovedl komplexní hodnocení existence pravděpodobnosti záměny na základě všech faktorů. Zejména byl povinen zohlednit tzv. kompenzační princip

a v rámci jeho aplikace naprostou shodu části výrobků a služeb a vysokou podobnost ostatních položek seznamu. Měl také vzít v úvahu rozlišovací způsobilost starších ochranných známek, a to jak inherentní, která je běžná, tak rozlišovací způsobilost zvýšenou užíváním starších ochranných známek na trhu. V neposlední řadě byl povinen přihlédnout i k faktoru známkové řady.

II.C Nesprávná aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách

[27] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem v tom, že v posuzované věci nebyla relevantní otázka intenzity dobrého jména v rámci Evropské unie, neboť stupeň známosti označení v ČR je ve srovnání s jinými členskými státy nižší. Skutečnost, že ochranná známka, která je zapsána pro celé území členských států Evropské unie a získala dobré jméno na jeho podstatné části, je v některém členském státě méně známá než v těch členských státech, ve kterých její užívání zakládá dobré jméno, sama o sobě nebrání úspěšnému uplatnění širší ochrany ochranné známky s dobrým jménem.

[28] Městský soud nesprávně vyhodnotil stěžovatelkou předkládané materiály. Dle jejího názoru z nich jasně plynulo, že označení s prvkem „SKY“ požívají dobrého jména. Z předložených podkladů bylo zřejmé, k jakému období se důkazy vztahují. Soud nereagoval na žalobní argumentaci stěžovatelky k obeznamenosti veřejnosti v České republice s namítanými známkami. V žalobě uváděla zcela konkrétní skutečnosti vyplývající z provedených důkazů, které správní orgány ponechaly bez povšimnutí nebo je adekvátně nezhodnotily. Městský soud žádné z těchto skutečností nevěnoval v napadeném rozsudku pozornost. Pokud by vyhověl důkazním návrhům a listiny k důkazu provedl, zjistil by bezpochyby, že namítané ochranné známky se těšily na území České republiky v době podání přihlášek podstatné známosti.

[29] Taktéž závěr, že označení „Skylink“ je zavedené v daném segmentu na trhu, označila stěžovatelka za chybný. Městský soud převzal závěry žalovaného, aniž by provedl důkazy navrhované stěžovatelkou a tento postup zdůvodnil. Ze spisového materiálu a předložených důkazů však plyne, že označení „Skylink“ bylo na českém trhu užíváno až od října 2018. Užívání uvedeného označení započalo v České republice nejen po datu přihlášek starších namítaných ochranných známek EU, ale dokonce po datu přihlášení napadeného označení k registraci v České republice.

[30] Závěrem kasační stížnosti pak stěžovatelka uvedla, že bezpečně splnila povinnost tvrzení i důkazní povinnost ve vztahu k okolnostem umožňujícím posouzení existující újmy a tvrdila dokonce existenci reálně nastalé újmy způsobené v souvislosti s negativní publicitou vztahující se k jejím aktivitám. Napadený rozsudek je tak zásadně v rozporu s obsahem spisu.

III. Vyjádření žalovaného a OZNŘ, replika stěžovatelky

[31] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry městského soudu. Ten v napadeném rozsudku dostatečně a jasně zdůvodnil své závěry. Žalovaný souhlasil s použitím závěrů z rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120, neboť stěžovatelka v řízení nepředložila tvrzení, která by vyvrátila tam uvedené závěry. K odkazu stěžovatelky na průzkum TNS AISA s.r.o. „Asociace se slovem ‚link‘“ uvedl, že tento argument není přílehlavý. Zejména z důvodu,

pokračování

že v nyní posuzovaném řízení je hodnocena otázka vnímání prvku „link“ v rámci označení „Skylink“ k datu podání přihlášky napadených ochranných známek (10. 7. 2008), zatímco průzkum pochází z doby výrazně pozdější (6 let po podání přihlášek napadených ochranných známek) a povahou prvku „link“ v rámci napadeného označení „Skylink“ se nezabývá.

[32] S městským soudem žalovaný souhlasí také při vymezení relevantního území pro posouzení zvýšené rozlišovací způsobilosti. Rozhodujícím je posouzení obeznámenosti a užívání ochranných známek na území České republiky. Taktéž stran posouzení zásahu do dobrého jména namítaných ochranných známek postupoval soud správně. Žalobkyně neprokázala to, že by si dotčená spotřebitelská veřejnost v ČR spojovala dotčené ochranné známky. V takovém případě nelze ani učinit závěr o existenci či reálné hrozbě zásahu v podobě těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména, újmě na rozlišovací způsobilosti ani újmě na dobrém jméně.

[33] Žalovaný je přesvědčen, že napadený rozsudek, potažmo napadené rozhodnutí jsou řádně odůvodněna. V obou je řádně a důkladně zhodnocen skutkový stav a jsou v nich podrobně a logicky zdůvodněny závěry vedoucí k vydání rozhodnutí a zohledněny souvislosti a faktory relevantní pro posouzení věci. Dále zdůraznil, že každé řízení je individuální a nelze proto automaticky vycházet z rozhodnutí ve zdánlivě podobných věcech.

[34] Osoba zúčastněná na řízení se plně ztotožnila se závěry městského soudu. Stěžovatelka dle jejího názoru neusnesla své důkazní břemeno potřebné k prohlášení napadených ochranných známek za neplatné.

[35] Stěžovatelka pak v replice setrvala na svých kasačních námitkách.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[36] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[37] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[38] Kasační stížnost **není** důvodná.

[39] Předmětem nyní souzeného sporu jsou rozhodnutí žalovaného o návrhu na prohlášení neplatnosti v úvodu vyobrazených napadených označení; a to z důvodu, že mohou být zaměnitelná s namítanými označeními, a že jejich užíváním dochází k zásahu do dobrého jména starších známek Evropské unie.

[40] Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 *Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.*

[41] Podle § 34 odst. 1 téhož zákona *návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy.*“

[42] Kasační námitky stěžovatelky se dají rozdělit do tří hlavních skupin. Zaprvé se jedná o námitky procesního charakteru, dále pak námitky vůči věcnému posouzení stran nesprávné aplikace § 7 odst. 1 písm. a) a e) (podle znění zákona do 31. 12. 2018). Nejvyšší správní soud se bude pro přehlednost věnovat jednotlivým skupinám námitek samostatně.

IV.A Námitky procesního charakteru

[43] Nejdříve se tedy bude Nejvyšší správní soud zabývat námitkami procesního charakteru. Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti použitelnosti závěrů rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120 na nyní souzenou věc. Tím Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci námitek stěžovatelky proti zápisu napadených ochranných známek. Dle jejího názoru nebylo možno závěry citovaného rozsudku využít, neboť pro danou věc není závazný a návrh na prohlášení neplatnosti byl podán z jiných důvodů.

[44] Se stěžovatelkou lze obecně souhlasit v tom, že samotné rozhodnutí o námitkách proti zápisu ochranné známky skutečně nezakládá ve vztahu k řízení o prohlášení neplatnosti ochranných známek překážku věci rozhodnuté; tím by toto řízení prakticky pozbývalo smyslu. Shodně tak uvedl také Tribunál v rozsudku ze dne 14. 10. 2009 ve věci T-140/08 *Ferrero S.p.A. v. OHIM*, bod 34. Nicméně jak správně konstatoval městský soud, ale také žalovaný, nelze v řízení o prohlášení neplatnosti napadených ochranných známek zcela pominout zjištění učiněná v rozhodnutí o námitkách (shodně také bod 35 rozsudku ve věci *Ferrero*).

[45] Žalovaný i městský soud tak zajisté byli oprávněni zohlednit závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci námitek proti zápisu napadených známek. V rozsahu shodných nebo velmi podobných námitek pak mohly tyto závěry také převzít. Namítá-li stěžovatelka, že v nyní posuzované věci byly namítány v části odlišné ochranné známky než v původním řízení, je nutné přihlédnout k vysoké podobnosti všech namítaných označení (v řízení o námitkách a v řízení o prohlášení neplatnosti). Závěry vyslovené v rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120, tak bylo možno principiálně využít také v nyní souzené věci, neboť těžiště argumentace stěžovatelky (a také závěrů Nejvyššího správního soudu) totiž v obou případech spočívalo na posouzení pozice a vjemu prvku „SKY“. Nadto je nutné podotknout, že žalovaný ani městský soud nepřevzali tyto závěry bez dalšího, ale řádně svůj postup zdůvodnili a uvedli, proč bylo možné odkázat na citovaný rozsudek.

[46] Stěžovatelka dále uvádí, že žalovaný ani městský soud nereagovali na všechny uplatněné rozkladové, potažmo žalobní body. Kasační soud upozorňuje, že soud (ani žalovaný) se nemusí nutně vypořádat s každou dílčí žalobní námitkou (to by ani nebylo dost dobře možné). Postačí, pokud proti žalobě (rozkladu) postaví právní názor, v jehož konkurenci argumentace stěžovatelky jako celek neobstojí. Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní (srov. rozsudek ze dne

pokračování

27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jak k tomu uvedl také Ústavní soud, není „porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a navazující judikatura Nejvyššího správního soudu). Stěžovatelka také uvedla, že napadený rozsudek ani napadená rozhodnutí neobsahují právě onu konzistentní úvahu, která by obstála vůči uplatněným námitkám. Nejvyšší správní soud jí však nemůže dát za pravdu. Jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí žalovaného obsahují zcela jasnou argumentaci, která jako celek ob stojí. Na obsahově rozsáhlá podání stěžovatelky adekvátně a konzistentně reagují.

[47] S výše uvedeným úzce souvisí také otázka namítaných vad skutkových zjištění. Dle stěžovatelky městský soud postupoval nesprávně, pokud neprovedl navrhané důkazy obsažené ve správním spise a na jejich základě nerevidoval zjištěný skutkový stav. Kasační soud uvádí, že nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů může být rozsudek vydaný poté, co městský soud neprovedl důkaz navrhaný účastníkem bez toho, že by vyložil, z jakých důvodů tak neučinil (např. rozsudek ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 243/2020 - 26). Stěžovatelka v žalobě navrhovala k provedení důkazu pouze konkrétní listiny, které jsou obsahem správního spisu žalovaného. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že správními spisy ani jednotlivými písemnostmi v nich založenými se nedokazuje (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 36).

[48] Městský soud tedy nepochybil, pokud neprovedl důkaz jednotlivými listinami. Na námitky stěžovatelky, která rozporovala skutečnosti zjištěné z konkrétních listin, pak soud reagoval.

[49] Také v otázce posouzení důkazního břemene se kasační soud shoduje s názorem uvedeným v napadeném rozsudku. Jak městský soud správně uvedl, dle § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018, musí být návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou odůvodněn a řádně doložen důkazy. Břemeno tvrzení a podložení důkazy tedy nepochybně leží na stěžovateli, jako na osobě, která podala návrh na prohlášení napadených známek za neplatné. Soud tedy správně uzavřel, že prokázání tvrzení uplatněných v návrhu náleží stěžovateli, nikoliv správnímu orgánu či vlastníku ochranných známek.

IV.B Nesprávná aplikace § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách

[50] Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 *přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou,*

[51] Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě posouzení pravděpodobnosti záměny se jedná o otázku interpretace příslušné právní normy a její aplikace na zjištěný skutkový stav, tudíž o otázku právní (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS). Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem. Soud přezkouvává, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán použil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu. Úkolem soudu je tedy přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (k tomu viz rozsudek ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62). Soud však nemůže nahrazovat činnost správního orgánu; tím by nepřípustně zasáhl do jeho rozhodovací činnosti.

[52] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem v posouzení rozlišujících dominantních prvků obou označení a zhodnocení prvku „SKY“ na počátku napadených označení. Zejména pak brojí proti užití závěrů z rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120. Jak plyne z výše uvedeného, závěry z řízení o námitkách proti zápisu ochranných známek není v nyní posuzované věci závazné, ale nelze od nich odhlížet. Argumentace stěžovatelky pak spočívala v postavení a významu prvku „link“ obsaženého v napadených ochranných známkách. Touto otázkou se zabýval podrobně také právě citovaný rozsudek. Žalovanému ani městskému soudu pak nic nebránilo, aby jeho závěry aproboval. Nadto je nutné podotknout, že se oba podrobně zabývali argumentací stěžovatelky právě proti závěrům daného rozsudku.

[53] Nejvyšší správní soud se nemá důvod odchýlit od závěrů uvedených v rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120. Prvek „link“ nelze považovat za popisný ve vztahu k službám a výrobkům pro které jsou registrovány napadené ochranné známky. Na tomto závěru nic nemění ani podobnost výrobků a služeb pro které jsou označení zapsána. Stěžovatelka v kasační stížnosti ani nijak konkrétně tyto závěry nerozporuje.

[54] Namítá-li stěžovatelka, že rozsudek ve věci námitek je v rozporu s pozdější praxí uplatňovanou v judikatuře SDEU a Nejvyššího správního soudu, která se týká zejména rozdělování slovních označení na více slov a kladení důrazu na první část označení, není tato argumentace přiléhavá. Také touto otázkou se totiž Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120. Nejvyšší správní soud připomíná, že posuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý jednak (a to především) od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od jejich jednotlivých detailů. To vede k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů. Tato skutečnost však není důvodem k odchýlení se od závěrů uvedených v předchozím řízení týkajících se stejných napadených ochranných známek.

[55] Hlavní argument stěžovatelky spočívá v tom, že žalovaný ani městský soud dostatečně nereflektovali judikaturu, dle které klade průměrný spotřebitel větší důraz na první část označení. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se však touto otázkou soud

pokračování

i žalovaný řádně zabývali. Správně upozornili na nutnost individuálně posuzovat každý jednotlivý známkoprávní spor. Stěžovatelka sice uvedla řadu rozsudků jak SDEU, tak Nejvyššího správního soudu, dle kterých zpravidla průměrný spotřebitel klade větší důraz na počáteční části slov. Nicméně již v rozsudku č. j. 10 As 100/2014 - 120 se soud zabýval právě otázkou významu jednotlivých částí napadených ochranných známek.

[56] Stěžovatelka však v řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by mohly předchozí závěry zvrátit. Soud na tomto místě připomíná, že v případě posouzení neplatnosti ochranné známky, se návrh posuzuje již ke dni vzniku práva přednosti pozdější ochranné známky, které vzniká dnem podání přihlášky ochranné známky. Žalovaný ani soud tak nemohli přihlížet k předkládaným dokumentům stěžovatelky, které se týkaly pozdějších období, například průzkumu TNS AISA s.r.o. „Asociace se slovem „link““.

[57] Vzhledem k nutnosti posuzovat každý známkoprávní spor individuálně, nelze automaticky přihlídnout k závěrům rozhodnutí v jiných případech. Z výše uvedených závěrů plyne, že může nastat situace, kdy si správní orgán vytvoří jistou „vnitřní metodiku“, jejíž optikou pak posuzuje obdobné případy. Obdobně tomu jistě je v případě předpokladu, že průměrný spotřebitel klade větší důraz na první část ochranné známky. Tento závěr však v žádném případě nemůže být absolutní a nezměnitelný, nelze tedy paušálně říct, že průměrný spotřebitel vždy klade pozornost na první část ochranné známky. To ostatně ani z žádného stěžovatelkou citovaného rozhodnutí neplyne. Žalovaný i městský soud však řádně a s odkazem na předchozí řízení uvedli, proč tomu tak v nyní posuzovaném případě nebylo. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od těchto závěrů odchýlovat. Stěžovatelka nepředložila žádné relevantní skutečnosti, které by byly schopny zvrátit zmíněné závěry.

[58] Nejvyšší správní soud podotýká, že ani městský soud nemusel reagovat na každý jednotlivý argument a žalobní bod stěžovatelky. Odůvodnění napadeného rozsudku totiž představuje dostatečně ucelenou a samostatnou argumentaci, která vůči žalobním námitkám obstojí.

[59] Dále stěžovatelka brojí proti závěrům o posouzení pozornosti průměrného spotřebitele. Dle jejího názoru je třeba pozornost hodnotit ke každé jednotlivé položce seznamu služeb a výrobků zvlášť, nikoliv pouze ke kategorii, do které je zařazena jako celku. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak plyne například z rozsudku ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 As 89/2012 - 48, shoda či podobnost výrobků a služeb se posuzuje vždy k celým kategoriím. Bylo by nelogické, aby na pozornost průměrného spotřebitele bylo nahlíženo rozdílně. Městský soud proto správně uzavřel, že je třeba ji posuzovat vždy zásadně k celým kategoriím, pro které jsou dané ochranné známky přihlášeny.

[60] Stěžovatelka rozporovala také samotnou míru pozornosti průměrného spotřebitele nakupujícího výrobky a služby technického rázu. Nejvyšší správní soud se zcela shoduje s názorem vyjádřeným v rozsudku ve věci námitek, tedy že se nejedná o služby, které by spotřebitelé nakupovali denně. Proto stupeň pozornosti bude jistě vyšší než při nákupech předmětů běžné denní potřeby. Stěžovatelčina argumentace, že služby některých televizních stanic spotřebitelé „konzumují“ denně a zdarma, není zcela přiléhavá. V některých

případech tomu může zajisté tak být, zejména u volně dostupných kanálů, šířených prostřednictvím klasického vysílání. Nicméně v případě nákupu satelitního vysílání je zcela nepochybné, že průměrný spotřebitel takovéto služby nenakupuje a nevybírá denně, proto tomuto procesu věnuje zvýšenou pozornost.

[61] Další okruh stěžovatelčiných námitek míří proti posouzení zvýšené rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek. Zvýšená rozlišovací způsobilost ochranné známky znamená, že označení je díky významnému podílu služeb nebo výrobků na trhu, všeobecně známé spotřebitelské veřejnosti (viz bod 23 rozsudku SDEU ze dne 22. 6. 1999, ve věci C-342/97 *Lloyd Schuchfabrik Meyer*). Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu v tom, že by zvýšená rozlišovací způsobilost měla být posuzována pouze ve vztahu ke spotřebitelům v České republice. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je však tento závěr správný. Rozlišovací způsobilost ochranné známky přihlašované v České republice, jako známky národní, je vždy posuzována vzhledem k relevantní veřejnosti, tedy k veřejnosti na území České republiky. Tak je tomu i při posuzování zásahu do dobrého jména ochranné známky Společenství (viz rozsudek SDEU ze dne 3. 9. 2015, ve věci C-125/14 *Iron & Smith*). Test „známosti“ namítaných ochranných známek aplikovaný městským soudem tak není nedůvodně přísnější, než by byl u domáhání práv z ochranné známky Evropské unie. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu neshledal důvod podávat předběžnou otázku.

[62] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že je úkolem stěžovatelky tvrdit a prokázat, že její starší ochranné známky mají zvýšenou rozlišovací způsobilost. Aby mohla být u známky shledána zvýšená rozlišovací způsobilost, je třeba, aby byla prokázána její známost u relevantní spotřebitelské veřejnosti, a to zejména díky její významné přítomnosti na trhu a intenzivnímu užívání. Obdobně jako u shledání dobrého jména ochranné známky tak nedostačuje, pokud je označení známo pouze části relevantní veřejnosti. Městský soud a žalovaný tak postupovali správně, pokud neshledali zvýšenou rozlišovací způsobilost namítaných ochranných známek, stěžovatelka tuto skutečnost neprokázala. Jak soud uvedl již výše, městský soud nebyl povinen provádět jednotlivé listiny obsažené ve správním spise jako důkazy, natož vyhledávat další skutečnosti podporující závěr stěžovatelky o zvýšené rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek. Žalovaný se na téměř 70 stranách napadených rozhodnutí vypořádal velmi podrobně s jednotlivými důkazními návrhy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem, že nebyly předloženy žádné důkazy prokazující zvýšenou rozlišovací způsobilost ochranných známek stěžovatelky. Na tom nemohou změnit nic ani závěry rozsudku Tribunálu ze dne 5. 5. 2015 ve věci T-183/13 *SKYPE*, neboť jeho závěry o známosti označení „SKY“ se vztahovaly především k relevantní veřejnosti ve Velké Británii. Závěry citovaného rozsudku naopak podporují závěr městského soudu v tom, že pro přiznání zvýšené rozlišovací způsobilosti ochranné známky je třeba, aby byla známa značné části relevantní veřejnosti (bod 43).

[63] Námitky týkající známkové řady shledal Nejvyšší správní soud nepřijatelné. Stěžovatelka v nich uplatňuje zcela shodnou argumentaci jako v žalobě a žádným způsobem nereaguje na argumentaci městského soudu. Takováto námitka nepředstavuje důvody podle § 103 s. ř. s., a je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná (např. rozsudek ze dne 8. 9. 2023, č. j. 8 As 105/2022 - 36).

pokračování

[64] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že žalovaný i městský soud správně a komplexně vyhodnotili (ne)možnost shody napadených ochranných známek s těmi namítanými. Bylo úkolem stěžovatelky, aby v návrhu na prohlášení napadených známek za neplatné uvedla takové skutečnosti a tvrzení, které mohly zvrátit závěry uvedené v řízení o námitkách. Jelikož tak neučinila, nic nebránilo žalovanému ani městskému soudu, aby k těmto závěrům přihlédli a při svém hodnocení z nich vycházeli.

IV.C Nesprávná aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách

[65] Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 *přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) vlastníkem starší ochranné známky Společenství, která je shodná s přihlašovaným označením nebo je mu podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má na území Evropských společenství dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení bez řádného důvodu by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky Společenství nebo jim bylo na újmu,*

[66] V další skupině kasačních námitek stěžovatelka brojí proti závěrům ohledně posouzení dobrého jména namítaných ochranných známek. Předně uvádí, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, neboť špatně vyhodnotil informace plynoucí z jejích podání. Městský soud pak měl přehlédnout námitky uvedené v žalobě týkající se jednotlivých nesprávných nebo neúplných skutkových zjištění.

[67] S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak uvedl již výše, žalovaný se v napadených rozhodnutích vyčerpávajícím způsobem na více než 70 stranách vypořádal se všemi důkazními návrhy. Městský soud se pak v bodě 190. napadeného rozsudku s tímto hodnocením ztotožnil. Ten dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč je přesvědčen, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání dobrého jména namítaných známek a proč považuje hodnocení důkazů ze strany žalovaného za správné. Ostatně v tomto závěru městského soudu se také promítlo hodnocení jednotlivých důkazů, ať již samostatně nebo odkazem na rozhodnutí žalovaného.

[68] Dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které očekává od výrobků nebo služeb takto označených, a takovým výrobkům důvěřuje. K poskytnutí ochrany známce s dobrým jménem stačí, aby si mezi ní a podobnou známkou veřejnost vytvořila spojení (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, č. 1064/2007 Sb. NSS).

[69] Cílem ochrany podle citovaného ustanovení je chránit označení, jenž mají dobré jméno a jejich užívání bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Podmínkou je, aby namítané ochranné známky měly dobré jméno na území členských států Evropské unie, napadené známky byly podobné starším označením a existovalo nebezpečí, že si relevantní

spotřebitel vytvoří spojení mezi konfliktními označeními, což může vést k zákonem specifikovaným újmám namítaných ochranných známek.

[70] Podle rozsudku SDEU ze dne 27. 11. 2008 ve věci C-252/07, *Intel*, existence spojení mezi starší ochrannou známkou s dobrým jménem a pozdější ochrannou známkou musí být posuzována celkově, s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávaného případu. Mezi tyto faktory patří stupeň podobnosti mezi kolidujícími ochrannými známkami; povaha výrobků nebo služeb, pro které jsou zapsány kolidující ochranné známky, včetně míry blízkosti nebo rozdílnosti těchto výrobků nebo služeb, jakož i dotčené veřejnosti; intenzita dobrého jména starší ochranné známky; stupeň vnitřní rozlišovací způsobilosti nebo rozlišovací způsobilosti získané užíváním starší ochranné známky a existence nebezpečí záměny u veřejnosti (body 41 a 42 rozsudku *Intel*).

[71] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že dle rozsudku ve věci *Iron & Smith „jestliže relevantní veřejnost nespojuje starší ochrannou známku Společenství s pozdější národní ochrannou známkou, tj. nedává si je do souvislosti, užívání pozdější ochranné známky neumožňuje vzhledem k čl. 4 odst. 3 směrnice 2008/95 neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky Společenství nebo jim působit újmu (obdobně viz rozsudek Intel Corporation, C-252/07, EU:C:2008:655, body 30 a 31). Proto za předpokladu, že starší ochranná známka Společenství není známa relevantní veřejnosti členského státu, ve kterém byl požadován zápis pozdější národní ochranné známky, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu, neumožňuje používání této národní ochranné známky v zásadě neumožňuje neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti či dobrého jména starší ochranné známky nebo jim působit újmu.*

[72] Nelze vyloučit, že veřejnost dotčená výrobky nebo službami, pro které byla starší ochranná známka zapsána, je zcela odlišná od veřejnosti dotčené výrobky nebo službami, pro které byla zapsána pozdější ochranná známka, a že starší ochranná známka, jakkoliv má dobré jméno, nebude relevantní veřejnosti známa. V takovém případě se může stát, že se veřejnost, které se týká každá z obou ochranných známek, nikdy nesetká s druhou ochrannou známkou, takže si mezi těmito ochrannými známkami neučiní žádné spojení (viz bod 48 rozsudku *Intel*)

[73] Z výše uvedeného plyne, že aby vůbec mohlo dojít k vytvoření spojení mezi označeními v konfliktu a tím zásahu do dobrého jména ochranné známky, je třeba aby byla známa také relevantní veřejnosti v České republice. Ochranná známka totiž obecně může požívat ochrany dobrého jména, ale do něj nemůže být zasaženo, pokud nehrozí, že v konkrétním případě si relevantní veřejnost nevytvoří spojení mezi těmito ochrannými známkami.

[74] Tvrdit známost namítaných ochranných známek relevantnímu spotřebiteli v České republice pak bylo povinností stěžovatelky. Žalovaný se i v tomto případě podrobně zabýval jednotlivými důkazními návrhy a řádně se s nimi v napadených rozhodnutích vypořádal. Městský soud sice jednotlivě nereagoval na stěžovatelkou vyjmenované důkazy, ale jak Nejvyšší správní soud uvedl již výše, nebylo to ani jeho povinností. Samotná skutečnost, že dokumenty založené ve správním spise neprovedl, ještě neznamena, že jejich obsah nevzal v potaz.

pokračování

[75] Nejvyšší správní soud však musí konstatovat, že ze stěžovatelkou předložených důkazů a dokumentů založených ve správním spise neplyne, že by namítané ochranné známky byly známy relevantní veřejnosti v České republice natolik, aby mohlo dojít k zásahu do dobrého jména ochranných známek. Valná většina stěžovatelkou předložených důkazů se totiž váže k jinému (či delšímu) časovému období nebo k území jiných členských států Evropské unie. Například lze uvést údaje o sledovanosti internetových stránek, kde průzkum zahrnuje období několika let, které však zasahují i mimo zkoumaný časový rámec. Taktéž uvedení malého počtu novinových zpráv v češtině, u kterých byl jako zdroj uveden „SKY NEWS“ nelze považovat za dostatečný důkaz o známosti uvedeného označení. Žalovaný dal sice stěžovateli zapravdu, že určitá část populace České republiky může být s označením „SKY“ a „SKY NEWS“ obeznámena, nicméně dle názoru Nejvyššího správního soudu ani tak neprokázala, že jsou namítané ochranné známky dostatečně známy u relevantní veřejnosti. Nemohla tak být naplněna základní podmínka pro zásah do dobrého jména ochranné známky, tedy vytvoření spojení mezi konfliktními označeními.

[76] Jelikož nedošlo k prokázání dostatečné známosti u žádné z namítaných ochranných známek, považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se otázkou, zda existuje dobré jméno také u dalších známek než u označení „SKY“ a „SKY NEWS“.

[77] Se stěžovatelkou je však nutné souhlasit v tom, že v době podání přihlášek napadených ochranných známek nebylo možné považovat tato označení za známá, a že se jednalo o zavedenou značku na trhu v České republice. Z předložených důkazů naopak plyne, že označení „Skylink“ bylo v České republice používáno teprve od 1. 10. 2008. Tato skutečnost však na posuzovanou otázku nemá žádný vliv, neboť jak uvedl soud výše, stěžovatelka neprokázala, že by namítané ochranné známky byly v rozhodném období známy relevantní veřejnosti v České republice.

[78] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka neprokázala, že by reálně hrozil zásah do práv ochranných známek s dobrým jménem, neboť žalovaný i městský soud správně vyhodnotili, že namítané ochranné známky nebyly relevantnímu spotřebiteli v České republice dostatečně známy, aby mohlo dojít k vytvoření spojení mezi označeními a tím pádem k hrozící újmě na dobrém jméně.

V. Závěr a náklady řízení

[79] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[80] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[81] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady řízení. Nejvyšší správní soud

tedy dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu